

mentationen i Staten, og Kongen. Jeg for mit Bedkommende, antager, som sagt, at Loven i dens nuværende Skikkelse ikke med Nytte kan gjenneføres og heller ikke bør gjenneføres paa Grund af det farlige Præcedens, der derved stables. Det er for mig tvivlsomt, om den kan ændres saaledes, at den kan blive til Nytte; men det er dog, altid et Forsøg værd. Den kunde maaskee ændres saaledes, at man bestemte, at en væsentlig Deel af den Lovgivning, der nu tillige fremtræder, som Regulativ for Brandforsikringen, kun skulde være Regulativ for denne saalenge, indtil den Tid kommer, da Repræsentantskabet selv bliver istand til at ordne sine Anliggender og sine Regulativer, naar det selv træder op med sin fulde Myndighed og bestyrer Selskabet alene. Derved vilde denne Brandforsikring blive udløst fra den forunderlige Stilling, hvortil den nu staaer til det Offentlige, idet den er halv privat og — ja, halv offentlig kan man ikke sige; thi den er jo for en stor Deel og i sinantstiel Henseende ganske undbragen den Lovgivende Magts Indseende. Dette Slægtsskab har jo ogsaa den skadelige Virkning, at man, hvis jeg ikke har misforstaaet nogle Bestemmelser, Brandvæsenet vedkommende, som jeg har seet, træder Regjeringsformerne saa nær, at man endog tænker paa ved Brandvæsenet at indføre en Pensionslov; man vil nemlig adoptere Statens Pensionslov for Brandembedsmændene. Det vilde jo være meget nemt, ogsaa for at skaffe Foranstaltninger af denne Art bragte tilveie, at kunne erhverve en saadan kongelig Sanction, hvorved det kom til at see ud, som om Sagerne virkelig vare afgjorte ved Lovgivning; det vilde være meget beqvemt, naar man saa ovenikjøbet havde det i sin Magt at forhindre en stor Mængde af dem til Brandvæsenet Hønden fra at stille sig ud derfra, idet man nemlig ved Pantetvången vedblev at holde dem deri. Jeg troer saaledes, at man, naar man overveier alt dette, vil finde, at man idetmindste bør forsøge paa at forandre Loven, for om muligt at faae den i en saadan Skikkelse, at man kan være tjent med den, men maaskee gjør man bedst i slet ikke at antage den.

Indenrigsministeren: Jeg troer ikke, at den Fortolkning, som den høitærede Taler gjorde gjældende med Hensyn til Betydningen af Udtrykket de indre Forhold i Loven; var ganske rigtig. Efter hvad der i det andet Thing er udtalt af Justitsministeren forekommer det mig, at der ved „de indre Forhold“ kun sigtes til alt det, som ikke staaer ligeoverfor Staten eller for Trediemænd, og at der altsaa ikke ved de Reglementer eller den Lovgivning, som det kan kaldes, der af Repræsentantskabet vedtages, kan paalægges Forpligtelser for Andre end for Interessenterne i Selskabet; saaledes har idetmindste jeg forstaaet det. Efter hvad den ærede Taler udtalte, antager jeg, at Sagen maaskee vil blive Gjenstand for Behandling i et Udvalg, og der vil jo dette Spørgsmaal da kunne komme under nærmere Overveielse.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fattedes det under Afstemning, om Lovforslaget skulde overgaae til anden Behandling, hvilket vedtoges med 50 Stemmer mod 6.

Escherning: Jeg skal foreslaae, at der nedfattes et Udvalg, bestaaende af 7 Medlemmer, valgte her i Salen.

Ved den derpaa følgende Afstemning vedtoges dette Forslag med 53 Stemmer mod 7.

Formanden: Da jeg ikke troer, at Forslagsstilleren af den sidste Sag paa Dagsordenen (S. H. Hansen) er tilstede, og jeg ialtsald har Anledning til at antage, at flere Medlemmer ønske, at Mødet ikke maa blive for langvarigt, skal jeg hermed afbryde Forhandlingerne for i aften.

Imorgen vil der, som de Herres bekjendt, ikke kunne afholdes noget Møde, da jeg antager, at Thingets Medlemmer ønske at følge deres forrige Formand til Graven, og paa Onsdag vil der heller intet kunne afholdes. Jeg skal derfor ansætte næste Møde til førstkommende Torsdag Kl. 1; Dagsordenen vil være: